

LIBRIS | We know  
R A C H E L books

G I L L I G

O  
FEREAȘTRĂ  
ÎNTUNECATĂ

Traducere din engleză de  
Loredana Voicilă





**A**veam nouă ani când Vracii au venit prima oară acasă. Unchiul și oamenii lui erau plecați. Verișoara mea Ione și frații ei se jucau gălăgios în bucătărie, așa că mătușa mea a auzit bubuiturile în ușă abia după ce primul bărbat în robă albă intrase deja în salon.

N-a avut timp să mă ascundă. Dormeam la fereastră, ca o pisică. Când m-a scuturat ca să mă trezească, părea foarte speriată.

— Fugi în pădure! mi-a șoptit, apoi a deschis fereastra și m-a împins prin ea.

Nu am căzut în iarba văratecă și moale. M-am lovit cu capul de piatră și am clipit de câteva ori, în timp ce o greață

amețitoare îmi întuneca vederea, iar fruntea îmi era învăluită de o fierbințeală roșie și lipicioasă.

I-am auzit în casă, pășind greoi, cu o hotărâre sinistă.

*Ridică-te!* mi-a strigat vocea din cap. *Ridică-te, Elspeth!*

M-am ridicat pe brânci, disperată să ajung la liziera de dincolo de grădină. Ceața m-a împresurat și, chiar dacă nu aveam talismanul în buzunar, am alergat spre copaci.

Durerea pe care o simțeam în cap era însă prea mare.

Am căzut din nou, cu sângele alunecându-mi pe gât.

*Mă vor prinde!* am țipat, înnebunită de spaimă. *Mă vor ucide!*

*Nimeni nu te va răni, copilă! s-a răstit el. Acum, ridică-te!*

Am încercat. Cu înverșunare, am încercat. Dar rana de la cap era profundă, iar după cinci pași desperați – marginea pădurii era atât de aproape, încât puteam să-i simt mirosul – am căzut în țărână, înghițită de un leșin rece ca moartea.

Acum știu că tot ce a urmat nu a fost un vis. Nu se poate să fi fost. Oamenii nu visează când leșină. Eu nu am visat deloc. Dar nu știu cum altfel să-l numesc.

În vis, ceața m-a pătruns până la os, densă și întunecată. Mă aflam în grădina mătușii mele, acolo unde fusesem cu doar o clipă în urmă. Puteam să văd și să aud – să miros aerul, să simt țărâna sub ceafă –, dar eram împietrită, nu puteam să mă mișc.

*Ajutor!* am strigat, cu glas pierit. *Ajutați-mă!*

În mintea mea au răsunat pași grei și grăbiți. Lacrimile îmi șiroiau pe obraji. Am mijit ochii, dar nu puteam să văd și aveam privirea încetoșată, de parcă aș fi încercat să privesc din adâncul mării.

O durere ascuțită și furioasă mi s-a răspândit în brațe și venele mi-au devenit dintr-odată negre precum cerneala.

Am țipat. Am urlat până când lumea din jur a dispărut, până când totul s-a întunecat.

M-am trezit sub un arin, ocrotită de ceață și de verdeața deasă a pădurii. Durerea din vene dispăruse. Cumva, cu capul spart, reușisem să ajung la lizieră. Scăpasem de Vraci.

Aveam să trăiesc.

Am tras adânc aer în piept, apoi am dat drumul unui suspin fericit, în timp ce mintea mea încă se lupta cu rămășițele panicii care amenințase să mă înghită.

Abia după ce m-am ridicat am simțit durerea din mâini. Mi-am coborât privirea. Palmele mele erau zgâriate și sfâșiate, iar sângele îmi acoperea degetele acolo unde unghiile, acum pline de pământ, se rupseseră. În jurul meu, pământul era răscolit, iarba, răvășită. Ceva sau cineva o turtise.

Ceva sau cineva mă ajutase să mă târăsc la adăpost, prin ceață.

Nu mi-a spus niciodată cum mi-a mișcat trupul, cum a reușit să mă salveze în acea zi. Rămâne unul din nenumăratele lui secrete, nerostit, și se odihnește cuminte în întunericul pe care l-am cultivat.

Cu toate acestea, atunci a fost prima oară când nu mi-a fost frică de Coșmar – de vocea din capul meu, de creatura cu ochi galbeni, neobișnuiți, și cu o voce stranie și catifelată. Unsprezece ani mai târziu, nu-mi mai este deloc frică de el.

Chiar dacă ar trebui să-mi fie.



În dimineața aceea mergeam pe drumul din pădure ca să mă întâlnesc cu Ione în oraș.

Nori cenușii îmi întunecau calea, iar poteca era alunecoasă – căptușită cu mușchi. Lemnul era îmbibat cu apă, greoi și umed, de parcă ar fi vrut să sfideze schimbarea inevitabilă a anotimpului. Doar câte un corn\* se ridica în contrast cu ver-

---

\* Arbust fructifer (n.t.).

dele de smarald, nuanțele lui oranj-roșiatic strălucind prin ceață, înfocate și orbitoare.

De sub un merișor s-au auzit bătăi de aripi și păsări speriate de pașii mei lipsiți de grație s-au năpustit spre cer, prin ceața atât de densă, încât penele lor au părut s-o vălurească. Mi-am tras gluga pe frunte și am început să fluier o melodie. Era unul dintre cântecele lui, unul dintre numeroasele cântece pe care le fredona în colțurile întunecate ale minții mele. Străvechi, îndurerat și blând în vuietul surd. Îmi răsuna plăcut în urechi, iar când ultimele note mi-au alunecat de pe buze, mi-a părut rău că mă despart de ele.

Am căutat în adâncul minții, pipăind în întuneric. Cum nu am primit niciun răspuns, am pășit mai departe.

Când drumul a devenit prea noroios, am intrat în pădure, iar un rug cu mure negre și zemoase m-a oprit din cale. Înainte să le mănânc, mi-am scos din buzunar talismanul – o gheară de cioară – și l-am răsucit, cu ceața care plutea la marginea drumului agățată de mine.

În sucul lipicios care-mi aluneca de-a lungul degetelor s-au prins furnici, ca într-o capcană. Le-am dat bobârnace, în timp ce gustul aspru al acidului lor îmi ardea limba când mai înghițeam din greșeală câte una. Mi-am șters degetele pe rochie și lâna închisă la culoare a absorbit cu totul petele.

Ione mă aștepta la capătul drumului, acolo unde se terminau copacii. Ne-am îmbrățișat și ea m-a prins de braț, cercetându-mi chipul ascuns în umbra glugii.

— Nu te-ai îndepărtat de potecă, nu-i așa, Bess?

— Doar pentru o clipă, i-am răspuns, cu ochii la străzile din spatele ei.

Ne aflam la intrarea în Blunder, iar păienjeniișul de străzi asfaltate și magazine era mai înspăimântător pentru mine decât orice pădure întunecată. Lumea forfotea, iar zgomotele scoase de oameni și animale îmi răsuna puternic în urechi,

după atâtea săptămâni petrecute acasă, în pădure. Prin fața noastră a trecut în grabă o trăsură, tropăitul copitelor răsunând pe pietrele străvechi ale străzii. Un bărbat de la etajul trei și-a aruncat apa murdară pe fereastră și câțiva stropi au împroșcat poalele rochiei mele negre. Copiii plângeau. Femeile țipau și se agitau. Negustorii își strigau marfa și, de undeva, s-a auzit dangătul unui clopot: crainicul din Blunder anunța arestarea a trei tâlhari.

Am tras aer în piept și am urmat-o pe Ione în susul străzii. Am încetinit pasul ca să cercetăm tarabele negustorilor și să ne trecem degetele peste materialele noi, scoase din vitrinele magazinelor. Ione a dat un ban de aramă pe un ghem de panglică roz și i-a zâmbit vânzătorului, dezvelind strungăreața pe care o avea între dinții din față. Prezența ei îmi încălzea inima. Simțeam o mare afecțiune pentru Ione, verișoara mea cu păr bălai.

Eram atât de diferite noi două. Ea era onestă, cinstită. Emoțiile îi erau însemnate pe chip, în vreme ce ale mele se ascundeau în spatele unei măști de un calm perfecționat cu grijă. Ea era vie, în toate sensurile cuvântului: își proclama nevoile, temerile și toate trăirile cu voce tare, ca pe o incantație a gratitudinii. Răspândea mereu o cordialitate afabilă, oriunde ar fi mers, atrăgând oameni și animale. Până și copacii păreau să se legene în armonie cu pașii ei. Toată lumea o iubea. Și ea, la rândul ei, îi iubea pe toți. Uneori chiar și în defavoarea sa.

Ione nu se prefăcea. Ea pur și simplu *era*.

O invidiam pentru asta. Eu eram un animal speriat, arareori calm. Aveam nevoie de Ione – de scutul ei cald și confortabil – mai ales în zile ca aceasta, ziua mea de nume, în care mergeam în vizită la casa tatălui meu.

În adânc, în străfundurile minții mele, a răsunit cu întârziere un scrâșnet de dinți. Am strâns și eu din dinți și mi-am

încelestat pumnii, dar fără rezultat – venirile și plecările lui nu puteau fi controlate. Un băiat și-a făcut loc să treacă pe lângă mine, ochii întârziindu-i puțin cam mult asupra chipului meu. I-am zâmbit fals și m-am întors, trecându-mi mâna peste mușchii încordați ai frunții, până când am simțit că fața mi se goleşte de orice expresie. Era un truc pe care îl perfecționasem exersând ani în șir în oglindă, modelându-mi chipul ca pe un boț de humă, până când căpăta expresia nevinovată a unei persoane care nu are nimic de ascuns.

L-am simțit privind-o pe Ione prin ochii mei. Când a vorbit, vocea îi părea alunecoasă ca uleiul. *Fata galbenă, delicată și curată. Fata galbenă, nevăzută și simplă. Fata galbenă, ignorată. Fata galbenă nu va fi regină.*

*Taci!* i-am zis, întorcându-i spatele verișoarei mele.

Ione nu știa ce îmi făcuse infecția. Cel puțin, nu cât de grav era. Nimeni nu știa. Nici măcar mătușa mea, Opal, care mă luase la ea, când mă găsisse delirând din cauza febrei. În acea noapte, când febra s-a înrăutățit, a îndesat lână la tocul ușii și a ținut geamurile închise, ca să nu-i trezesc pe ceilalți copii cu țipetele mele. Mi-a dat licori ca să adorm și mi-a acoperit venele arzătoare cu o cataplasma. Mi-a citit din cărțile pe care le împărțise cândva cu mama. Și m-a iubit, în ciuda a tot ce însemna să adăpostești un copil care avea febră.

Când am ieșit în cele din urmă din camera mea, unchiul și verii mei s-au holbat la mine, căutând vreun semn de magie – orice ar fi putut să mă trădeze.

Dar mătușa mea fusese fermă. Într-adevăr, luasem febra atât de temută în Blunder, dar asta era tot – infecția nu îmi adusese magie. Nici neamul Hawthorn\*, nici noua familie a tatălui meu nu aveau să fie găsite vinovate prin asociere cu mine, atât timp cât infecția rămânea secretă.

---

\* Păducel (n.t.).

Iar eu îmi puteam păstra viața.

Așa se spun cele mai bune minciuni – cu un strop de adevăr, ca să fie convingătoare. Pentru o vreme, până și eu crezusem minciuna: că nu am magie. Până la urmă, nu prezentam niciunul dintre simptomele care însoțeau adesea infecția: nu căpătasem nicio abilitate nouă, nu aveam nicio senzație stranie. Am început să mă îmbăt cu iluzii, zicându-mi că sunt singura copilă care a supraviețuit infecției neatinsă de magie.

Dar aceasta era o perioadă la care încercam să nu mă gândesc – o perioadă a inocenței, dinaintea Cărților Providenței.

Dinainte de Coșmar.

Vocea a pălit cu totul, umbra tăcută a prezenței lui alunecând din nou în întuneric. Mintea îmi aparținea din nou și zgomotul orașului mi-a inundat iar urechile, în timp ce o urmăram pe Ione pe lângă magazinele vânzătorilor de pe Strada Pieței.

La următorul colț am fost întâmpinate de ecouri stridente. Cineva țipa. Mi-am ridicat imediat fruntea. Ione s-a întins după mine.

— Destrieri, a zis ea.

— Sau Orithe Willow\* și Vracii lui! am zis și am grăbit pasul, căutând din ochi robe albe.

A răsunat încă un țipăt și notele lui ascuțite mi-au ridicat firele de păr de pe ceafă. Mi-am întors capul spre piața asfaltată, plină de oameni, dar Ione m-a tras după ea. Singurul lucru pe care l-am văzut înainte de a coti după un alt colț a fost o femeie cu gura deschisă într-un vaiet mut și mânecile pelerinei ridicate ca să-i descopere venele, întunecate precum cerneala.

O clipă mai târziu a dispărut în spatele a patru bărbați cu pelerine negre – Destrierii, soldații de elită ai regelui. Țipetele

---

\* Salcie (n.t.).

ne-au urmat în timp ce străbăteam în grabă străzile întorcheate din Blunder. Când am ajuns la poarta de la Casa Spindle\*, atât eu, cât și Ione abia mai respiram.

Casa tatălui meu era cea mai înaltă de pe stradă. Am stat în fața porții, cu țipetele încă răsunându-mi în minte. Ione, roșie în obraji din cauza alergăturii, i-a zâmbit gârzii.

Poarta uriașă din lemn s-a deschis, dezvăluind curtea largă din cărămidă.

Am intrat, cu Ione pășind înaintea mea. În mijlocul curții, înconjurată de gresie, creștea o salbă străveche, plantată de bunicul bunicului meu. Spre deosebire de salba stacojie de pe steagul nostru, copacul din curte își păstra încă nuanța de un verde intens, cu crengile înguste îngreunate de frunze cerate. M-am întins și am atins-o pe una dintre ele, atentă la rândul de dințișori de pe margini. Nu era un copac înalt și regal, dar era bătrân – galant.

Alături de salbă, încă mic, încă neajuns la maturitate, se afla un sorb.

În partea de nord a curții erau grajdurile, iar în cea de sud se afla depozitul cu arme. Nu ne-am aventurat nici într-o parte, nici în cealaltă, ci am mers drept. Când am ajuns la treptele de piatră din fața casei, am respirat adânc și mi-am modelat din nou expresia, apoi am bătut de trei ori în ușa mare din stejar.

Ne-a întâmpinat majordomul tatălui meu.

— Bună ziua! a spus Balian, mijind ochii când mi-a întâlnit privirea.

Și el, asemenea celorlalți servitori din casa tatălui meu, învățase cu mult timp în urmă să se ferească de copilul cel mai mare al familiei Spindle.

Trecuse un an de la ultima mea vizită. Cu toate acestea, culorile șterse ale casei îmi erau familiare, tapiseriile și

---

\* Salba, arbust ornamental și forestier (n.t.).

covoarele fiind neschimbate. Balian a aprins o lumânare, iar eu și Ione l-am urmat, trecând pe lângă scara întunecată din lemn de cireș, cu balustrada lungă, în spirală. Nu am stat să mă gândesc cât de mult îmi plăcea să alunec pe balustradă când eram copilă, nici la faptul că locul rămăsese neschimbat de atunci.

Nu m-am gândit deloc, la mai nimic.

Balian a deschis ușa boltită de la salon. Mirosul de fum și de lemn ars mi-a ajuns la nări înainte să simt căldura răspândită de șemineu, parfumul bogat de cedru gâdilându-mi nasul. Înăuntru, mama mea vitregă, Nerium, și surorile mele vitrege, gemenele Nya și Dimia, s-au ridicat de pe scaunele tapițate.

Gemenele au avut decența să zâmbească, cu gropițe identice săpate în obrajii rotunzi. Puteam să îl văd pe tatăl meu în chipurile lor, mai ales pentru că mama lor, Nerium, avea o față care nu era menită pentru zâmbete sincere. Mama mea vitregă m-a privit din vârful nasului ei delicat, răsucindu-și vârful părului alb, lung până în talie, în jurul degetelor subțiri și noduroase.

Arăta întru totul ca un vultur frumos, așezată pe scaunul ei preferat. Stătea și mă privea cu ochi ageri și albaștri, cântărind dacă sunt demnă să fiu mâncată.

Ione a pășit prima în încăpere, astfel încât Nerium să nu mă mai vadă.

Le-am îmbrățișat pe Nya și pe Dimia, surorile mele vitrege având grijă să nu-și aducă trupurile prea aproape de al meu. După ce Balian a închis ușa, eu și Ione ne-am ocupat locurile pe scaunele bogat tapițate de lângă foc, al meu fiind cel mai aproape de șemineu.

Devenise într-atât de mult o rutină, încât părea că repetașem totul în prealabil.

Pe masa mică de lângă scaunul meu era o vază cu iriși de un violet intens. Mi-am trecut degetele peste petale, atentă să nu le zdrobesc. În salon erau întotdeauna iriși.

— Ce floare lipsită de strălucire! a spus Nerium, care mă urmărea, iar privirea i s-a îngustat când i-a alunecat spre iriși. Nu pot să înțeleg ce vede tatăl tău la ele.

Mi s-a făcut stomacul ghem. La fel ca în cazul majorității lucrurilor pe care mi le spunea Nerium, cuvintele ei molatece, bine alese, aveau un subton malițios. Motivul pentru care tatăl meu păstra iriși în casă era unul simplu.

Iris fusese numele mamei mele.

— Mie mi se par încântători! a zis Ione, oferindu-mi un zâmbet și aruncându-i o privire veninoasă mamei mele vitrege.

Dimia, care râdea adesea când nu avea idee ce se întâmplă, a dat drumul unui chicotit fals.

— Arăți bine! a spus ea, aplecându-se spre Ione. E o rochie nouă?

Am simțit ochii Nyei atințiți asupra mea, de parcă aș fi fost o carte pe care fusese instruită să nu o citească. Când i-am înfruntat privirea, s-a întors, cu o expresie neutră pe chip.

Surorile mele vitrege nu mă aveau la inimă. Sau, dacă mă aveau, trecuse mult timp de când mi-o mai arătaseră. La treisprezece ani, cu șapte ani mai mici decât mine, Dimia și Nya erau aproape identice, cu excepția semnului pal din naștere pe care Nya îl avea sub urechea stângă. Mă priviseră întreaga viață cu expresiile lor în oglindă, care trădau o curiozitate rezervată, păstrându-și bunătatea doar una pentru cealaltă.

Am schimbat câteva cuvinte goale cu Dimia, abia simțind căldura emanată de șemineu. Sora mea vitregă mi-a spus că fuseseră invitate să sărbătorească Echinoxul la Stone, castelul regelui.

— Ador Echinoxul! a zis Dimia și vocea i-a răsunat mai tare decât cea a mamei și a surorii sale.

A luat un biscuit cu unt din capătul mesei, cu ochi albaștri, visători. Când a deschis din nou gura, i-au zburat firimituri de pe buze.

— Muzica! Dansurile! Jocurile!

— Nu toate jocurile sunt plăcute, a comentat Nya, ștergând o firimitură din colțul buzelor subțiri ale surorii ei. Ți mai aduci aminte ce s-a petrecut anul trecut?

Lui Nerium i-au fremătat nările. Ione s-a încruntat. Dimia și-a pigulit tivul mânecii.

Am privit în gol. Nu îmi aminteam – nu luasem parte.

— Înaltului Prinț Hauth îi place să se joace cu Cartea Potirului, a explicat Nerium, fără să se obosească să mă privească. A izbucnit o ceartă între el și unul dintre ceilalți Destrieri – Jespyr Yew\*, cred. Deși nu pot înțelege de ce are regele o femeie în slujba lui...

*Vine tatăl tău.*

Atât de brusc încât m-a făcut să tresar, vocea Coșmarului s-a strecurat din întuneric, îndreptându-se direct în spatele ochilor mei – precipitat. *Nu vezi?*

Am rămas complet nemișcată, lăsându-mi pleoapele să coboare. Acolo, în beznă, strălucind din ce în ce mai puternic, am văzut o lumină de un albastru regal: o Carte a Providenței – Cartea Fântânii. Arăta ca o făclie de nuanța safirului, plutind deasupra pământului, fără îndoială pusă bine în buzunarul tatălui meu. Asemenea celorlalte Cărți ale Providenței, Fântâna era de mărimea unei cărți de joc oarecare, nu mai mare decât pumnul meu strâns. Era garnisită cu catifea străveche.

---

\* Tisă (n.t.).

Catifeaua era cea care răspândea lumina, o lumină pe care doar eu puteam să o văd. Sau, mai degrabă, doar creatura din mintea mea putea să o vadă.

Cartea Fântâniei fusese zestrea mamei mele și valora tot atât aur cât întreaga Casă Spindle. Era una dintre cele douăsprezece cărți diferite care alcătuiau Pachetul. Consemnate în textele noastre antice din *Cartea Veche a Arinilor*, Cărțile Providenței simbolizau nu doar cea mai de preț comoară din Blunder, ci și singura cale legală prin care se putea practica magia. Oricine le putea folosi – era îndeajuns să le atingi și să ai curaj. Îți goleai mintea, țineai Cartea în mână, o atingeai de trei ori și apoi o puteai mânui. Dacă o depozitai în buzunar sau în altă parte, magia se păstra. Încă trei bătăi sau atingerea unei alte persoane, și magia avea să se oprească.

Dar dacă foloseai Cartea pentru prea mult timp, consecințele erau îngrozitoare.

Cărțile Providenței erau extrem de rare, numărul lor fiind unul finit. În copilărie mi se dăduse voie doar să le întrezăresc.

Atinsesem doar una, o singură dată.

M-am înfiorat, senzația de catifea strecurându-se din amintirile mele în prezent. Lumina albastră, răspândită de Cartea Fântâniei pe care o avea tatăl meu, a devenit mai puternică. Când s-a deschis ușa, aceasta s-a revărsat în salon, un far luminos lucind din buzunarul de la piept al sacoului său.

Erik Spindle. Stăpânul uneia dintre cele mai vechi case din Blunder. Înalt, sever, înfricoșător. Și, cel mai teribil: cândva a fost căpitanul bărbaților chemați să-i vâneze pe aceia care au magie, așa ca mine.

Destrier, până în măduva oaselor.

Dar pentru mine fusese mai mult decât un soldat. Fusese tatăl meu. La fel ca înaintașii lui din neamul Spindle, era un bărbat laconic. Când alegea să vorbească, glasul îi era adânc, aspru ca pietrele colțuroase de la umbra unui pod. Avea părul

străbătut de șuvițe argintii și prins la ceafă cu o bandă de piele. Asemenea lui Nerium, maxilarul lui încleștat nu se preta cu ușurință zâmbetelor. Dar când și-a aruncat privirea spre mine, cutele din colțurile ochilor albaștri s-au estompat.

— Elspeth! a spus, apoi și-a tras mâna de la spate.

În ea ținea un bucher de flori de câmp, dureros de delicate, între degetele lui bătătorite. Rotoțele albe.

— La mulți ani de ziua numelui!

M-a săgetat ceva în piept. Chiar și după atâția ani – după moartea mamei, după infecția mea –, el îmi oferea întotdeauna rotoțele de ziua mea de nume. „Cea mai frumoasă dintre florile de câmp!” – așa îmi spunea când eram copil.

M-am ridicat și m-am apropiat de el, cu lumina albastră din buzunarul lui bătându-mi în ochi. Tata mi-a strecurat rotoțelele albe în mână și parfumul pădurii mi-a inundat nările. Le culesese cu siguranță azi-dimineață.

Am încercat să nu-l privesc în ochi pentru prea mult timp. Am fi ajuns doar să ne simțim inconfortabil, amândoi.

— Mulțumesc!

— Urma să ne întâlnim cu tine în sala mare, i-a spus mama mea vitregă tatălui meu, pe un ton ușor răstit. S-a întâmplat ceva?

Expresia de pe chipul tatălui meu nu trăda nimic.

— Am venit să îmi salut fiica în casa mea, Nerium. Este în ordine?

Nerium și-a închis repede gura. Ione și-a acoperit-o pe a ei ca să-și ascundă chicotitul răutăcios.

Aproape am zâmbit. Să-l aud pe tata cum îmi ia apărarea, mă făcea să mă simt mai bine decât ar fi trebuit. Dar mai puternică decât încântarea care îmi sălta colțul buzelor era durerea veche, surdă care mi se cuibărise adânc în piept, amintindu-mi de adevărul etern dintre noi.

Nu-mi luase întotdeauna apărarea.

EBRIS | books

Balian și-a băgat capul tot mai lipsit de păr pe ușa de la salon.

— Cina este gata, domnul meu. Rață friptă.

Tata a dat scurt din cap.

— Să mergem în sala mare?

Surorile mele vitrege au părăsit încăperea, urmate de tatăl meu. Ione a ieșit după el, iar eu am pășit în spatele ei.

Nerium m-a prins în prag și degetele ei subțiri mi s-au înfipt în braț.

— Tatăl tău își dorește să participe în acest an la Echinox alături de noi, mi-a șoptit șuierat. Lucru pe care, desigur, nu-l vei face.

Mi-am coborât privirea asupra mâinii de pe brațul meu.

— De ce „desigur”, Nerium?

Și-a mijit ochii albaștri.

— Din câte îmi aduc aminte, ultima oară când ai luat parte la bal te-ai făcut de râs alături de băiatul acela, a cărui mamă, țin să te anunț, a venit aici în repetate rânduri, cu speranța de a te întâlni.

M-am crispat. Aproape că uitasem de Alyx. Se scurseseră ani buni de atunci.

— Ai fi putut să-i spui unde locuiesc cu adevărat.

— Și să mă trezesc că mă întreabă oamenii de ce te-a alungat tatăl tău?

Cutele din jurul buzelor i s-au accentuat.

— Avem un aranjament fericit, Elspeth. Tu stai departe de curte, tăcută și ascunsă, iar tatăl tău îi plătește pe cei din familia Hawthorn – generos, aș zice – ca să te țină la ei.

Să mă țină. De parcă aș fi fost un cal în grajdul unchiului meu. Mi-am smuls brațul din strânsoarea ei. Fărăma de apetit pe care o aveam se dusesese. Mi-am aruncat privirea peste umărul mamei vitrege, căutând-o pe Ione, dar ea intrase deja în sala mare.

— Brusc, nu mai am poftă de rață! am zis printre dinți.  
M-am îndepărtat de mama mea vitregă și am trântit ușa de la salon în urma mea.

— Mă vei scuza tu, sunt sigură.

Aproape că am auzit râsetul din vocea blândă și diabolică a lui Nerium.

— Întotdeauna.

Mi-am ținut firea până când am ieșit din Casa Spindle. Abia după ce ușile masive s-au închis în urma mea, mi-am îngăduit să plâng.

Mi-am ținut capul plecat, cu ochii arzându-mi de lacrimi, și am străbătut în grabă drumul până la vechea biserică de la marginea orașului, lăsându-mi plămâni să respire doar după ce am rămas singură pe străzile goale.

Îndoită de mijloc, am tușit, furia și durerea izbindu-mi-se discordant în piept.

Coșmarul s-a răsucit în întuneric, ca un lup care calcă mai întâi iarba înainte să se întindă pe ea.

*Ce păcat că a trebuit să plecăm! a zis el. Mă desfătam cu discursul vibrant al îndrăgitei noastre Nerium.*

Am mers mai departe, tot lovind cu vârful gheței într-o piatră, până când aceasta s-a pierdut în iarba înaltă care creștea în lungul șanțului dintre drum și râu.

*O vei revedea în curând.*

*Și atunci vei fugi din nou cu coada între picioare?*

*Ai fi vrut să rămân după ce s-a întâmplat? i-am tăiat vorba.*

*Da. Pentru că să fugi, dragă, este exact ce așteaptă ea de la tine.*

*E mai ușor așa – să îi evit. Am respirat lung. Să fug. Îmi stă în fire. Și-n plus, am adăugat, cu glas dogit, tata nu m-ar fi abandonat cu unsprezece ani în urmă dacă și-ar fi dorit cu adevărat compania mea. Știi asta – de ce te mai obosești să mă șicanezi?*

Râsul lui a picurat ca apa de-a lungul pereților dintr-o cavernă, răsunând și apoi pierzându-se în tăcerea desăvârșită.